

Ποιος θα πάψει να συγχίζει αυτό το λαό;

Φτάσαμε στην εικοστή έβδομη επέτειο από το πραξικόπημα και τη συνεπακόλουθη τουρκική εισβολή, ανανεώνοντας από χρόνο σε χρόνο, από προεκλογική σε προεκλογική ή μετεκλογική περίοδο τις ελπίδες μας για μια «δίκαιη και βιώσιμη» λύση του πολιτικού μας προβλήματος. Στηρίζοντας τις ελπίδες αυτές, τότε στην ενίσχυση της άμυνας μας και στους πυραύλους, που στην περίπτωση μας φαίνεται να διαθέτουν μόνο την ιδιότητα να «εκλέγουν Πρόεδρο της Δημοκρατίας» και τότε στη συνθηματολογία, τουλάχιστον από πλευράς του επίσημου κράτους, για την επαναπροσέγγιση και τελικά την είσοδό μας στην Ευρώπη.

Σ' όλα αυτά τα χρόνια ο βίος και η πολιτεία μας δεν φαίνονται να έχουν αλλάξει ουσιαστικά ή να έχουμε κατανοήσει ή διδαχτεί και πολλά...

Εάν η λύση που, με όλα τα γνωστά δεδομένα η πλειοψηφία υποστηρίζει, θα είναι μια διζωνική δικοινοτική ομοσπονδία, με κατοχυρωμένα τα ανθρώπινα δικαιώματα για όλους τους πολίτες, τότε είμαστε ακόμα πολύ μακριά από του να είμαστε έτοιμοι να υποδεχτούμε και να διατηρήσουμε μια τέτοια λύση. Αντίθετα κάμνουμε ό,τι χρειάζεται για να μη δημιουργούνται ή για να καταστρέφονται οποιοσδήποτε προϋποθέσεις για το ενδεχόμενο αυτό, αποδυναμώνοντας ταυτόχρονα τη θέση και το κράτος μας.

Ο Νεοκυπριακός Σύνδεσμος, που βρίσκεται μόνιμα υπό κατηγορία από αυτούς που θεωρούν ότι ο πατριωτισμός έχει μόνο γαλανόλευκο χρώμα και ζητούν την κεφαλήν επί πίνακι και την καταδίκη επί εσχάτη προδοσία όσων έμπρακτα παλαίουν να στηρίξουν και ενδυναμώσουν την κρατική μας οντότητα, έχει τάξει ως μόνιμο στόχο του τη δημιουργία των προϋποθέσεων επιβίωσης της χώρας μας. Ο Σύνδεσμος που ιδρύθηκε νωρίς το 1975, μέσα από τους αναθρώσκοντας ακόμα καπνούς των ερειπίων του '74, ακριβώς ύστερα από το «πατριωτικό» έγκλημα που διέπραξαν οι ίδιοι άνθρωποι που μονοπωλούν και σήμερα τον πατριωτισμό, αγωνίζεται από τότε με συνέπεια για τη στήριξη του ... εναπομείνοντος κράτους και των δημοκρατικών θεσμών και φυσικά και των εξανθρωπισμό των σχέσεων των δύο κοινοτήτων.

Η κάθαρση που δεν έγινε, και που έπρεπε να είχε γίνει όχι για λόγους εκδίκησης αλλά για λόγους ηθικής τάξης τουλάχιστον, η απόδοση τιμών, όχι μόνο από την εκκλησία αλλά και από μεγάλη μερίδα της πολιτικής ηγεσίας, σε αποθανόντες πρωτεργάτες στην κατάλυση της Δημοκρατίας, οι παλινδρομήσεις μας σε σοβαρά και ευαίσθητα θέματα, δεικνύουν μια σύγχυση, αποπρασσανατολίζουν το λαό και τον εμποδίζουν να βαδίσει υπεύθυνα σε μια σωστή πορεία.

Η είσοδος στη Βουλή και στο Εθνικό Συμβούλιο ενός τουλάχιστον καθαρά εθνικιστικού κόμματος, χαρακτηρίζεται από τους ίδιους τους οπαδούς του ράπισμα κατά του «Νεοκυπριωτισμού», όρο με τον οποίο χαρακτηρίζουν οτιδήποτε υποστηρίζει και στηρίζει την Κύπρο ως ανεξάρτητο κράτος, θεωρώντας ταυτόχρονα κάτι τέτοιο ως εθνική προδοσία και έγκλημα.

Αναμένουμε μήπως ότι ένα μελλοντικό ομόσπονδο - ενιαίο κράτος που υποτίθεται επιδιώκεται από κάποιους – θα είναι ένα καθαρό ελληνοκυπριακό κράτος; Είναι θλιβερό που ούτε το επίσημο κράτος, ούτε ακόμα και κόμματα που κατανοούν απόλυτα τα θέματα αυτά δεν τόλμησαν να εκφραστούν καθαρά και υπεύθυνα, όταν προεκλογικά προκλήθηκαν σχετικές συζητήσεις.

Έτσι, σαράντα ένα χρόνια ύστερα από την ανακήρυξη της Κύπρου σε ανεξάρτητο κράτος και εικοσιεπτά ύστερα από την εισβολή, συζητούμε ακόμα για τη σημαία μας, ανακρούουμε τον Εθνικόν Ύμνον της Ελλάδας και δεν φαίνεται να έχουμε κατανοήσει στοιχειώδη πράγματα που σχετίζονται με την ιδέα ενός ανεξάρτητου κράτους και μάλιστα, ιδιαίτερα στην περίπτωση μας, με τις δικές του ιδιορρυθμίες.

Διερωτάται κανένας, πότε και ποιος θα βοηθήσει αυτόν το λαό να κατανοήσει αυτά τα απλά και αυτονόητα και ποιος θα τολμήσει να του διαλύσει τη σύγχυση ή θα πάψει να το συγχίζει...

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

30/02/2001